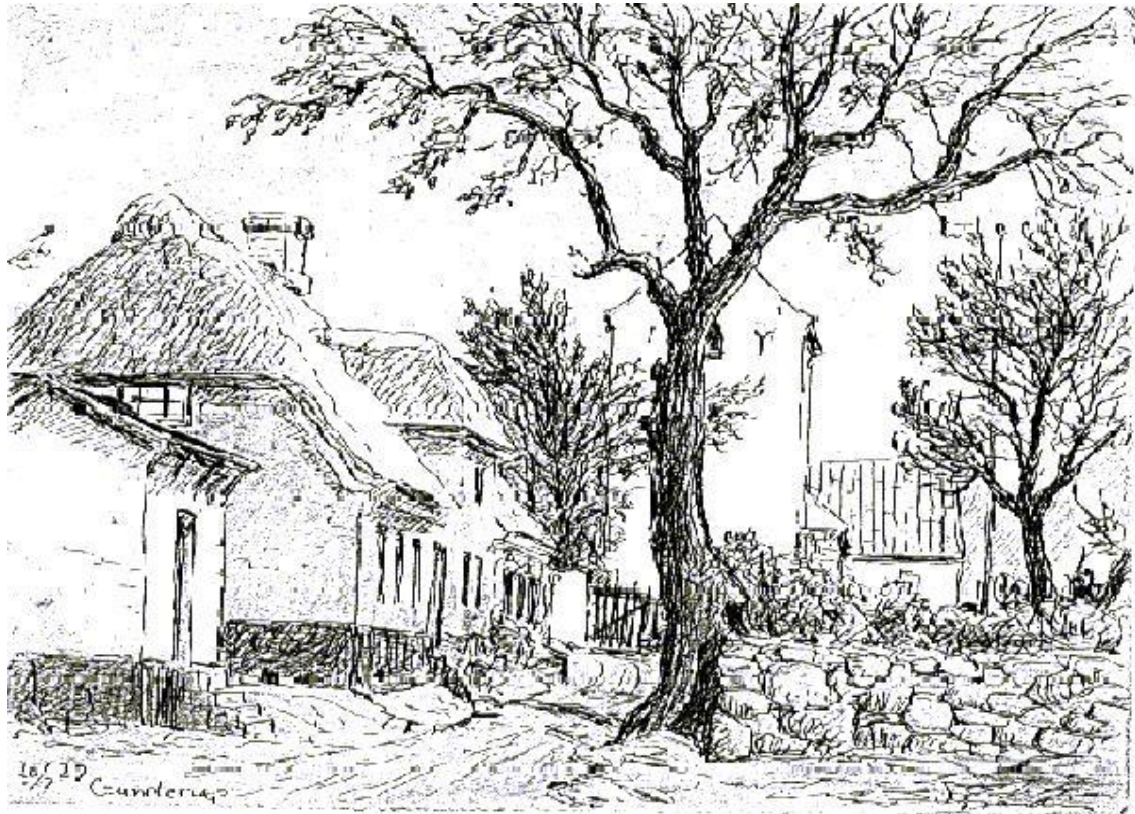

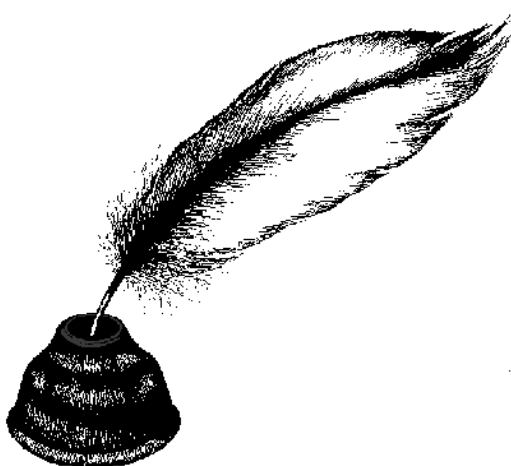
ERINDRINGER FRA FORTIDEN 2012

Bladet udgives af Gunderup Sogns Lokalhistoriske Arkiv og Forening

INDHOLD

Bestyrelsen	Side 3
Svend Nielsen, en dreng fra heden	Side 4
Siden sidst.....	Side 14
Arkivets adresse.....	Side 16

Redaktion: Bladet "Erindringer fra fortiden" udgives af Gunderup Sogns Lokalhistorisk Arkiv og Forening Bladet er udarbejdet af Norma Nielsen og Lone Hansen.

Bladet udkommer en gang om året

Vi modtager gerne historier og erindringer fra vores sogn, Både til bladet og til arkivet. Vi vil gerne være hjælpe med at få det skrevet ned.

**Bestyrelsen for
Gunderup Sogns Lokalhistoriske forening:**

<p>Formand: Elsebeth Rasmussen Polshøjsvej 15, Fjellerad 9260 Gistrup 98 33 33 92 vestervang@rasmussen.mail.dk</p>	<p>Suppleanter: Søren Haals Oppestrupvej 115 9260 Gistrup 98 33 32 96</p>
<p>Kasserer: Niels Aage Rasmussen Gunderupvej 77 9260 Gistrup 51 74 11 17</p>	<p>Knud Møller Jensen Kvisten 1 9260 Gistrup 96 39 90 02</p>
<p>Webmaster: Lone Højfeldt Hansen Sdr. Tranders Vej 178 g 9260 Gistrup 98 32 36 54 lonenh@gmail.com</p>	<p>Revisorer: Per Eriksen Vaarstvej 20, Skovstrup 9260 Gistrup 98 31 46 66</p>
<p>Marie Holt Torderupvej 58, Gunderup 9260 Gistrup 98 33 31 87</p>	<p>Frederik Adamsen Vaarstvej 106, Torderup 9260 Gistrup 98 31 45 11</p>

Svend Nielsen - En dreng fra heden:

Jeg vil prøve at skrive lidt om mig selv og mit liv og min familie. Jeg er født den 10/1 1937 på Gunderup hede som også kaldes Essendrup, min far og mor hed Niels og Kamilla. Som drev et lille landbrug på 17 tønderland. Vi var 9 Søskende, I tre hold. Far havde 6 børn fra første ægteskab, hvor han var gift med Jensine Theodora Korup. Min far blev pludselig enkemand i 1928. De to mindste piger, Ruth som var født den 15/6 1925 og Elva, som var født den 17/6 1927, kom i pleje hos hver sin moster i Blenstrup. Min ældste søster som hed Oda, blev født den 9/8 1916, kom til sin morbror i Lyngby. De tre øvrige, Leo som blev født den 29/7 1918, Selma som var født den 28/3 1920 og Jutta som blev født den 29/7 1922, flyttede med far, da han flyttede ind hos min mor i Flamsted. Far og mor blev gift den 22/12 1929. På det tidspunkt var min mor alenemor med min søster Karen som er født den 26/1 1915, hendes far hed Kristian Kjær Christensen. Så mangler jeg kun at nævne min søster Marie, som blev født den 8/6 1932.

Mine forældre, Kamilla og Niels. Min søster Marie og mig.

Som alle andre kan jeg ikke huske noget fra mine første år. De første erindringer er fra først i 40'erne, hvor min far var indlagt, på sygehuset. Hvad han var indlagt for ved jeg ikke, men jeg husker vi var på besøg derinde. En af mine farbrødre var også indlagt, ham skulle vi lige hilse på inden vi skulle hjem, det passede ikke ind i mit program så pludselig var knægten væk. (Jeg var en meget forkælet og ustyrlig unge, som en af mine svogre har fortalt mig siden). Gode råd var dyre, for hvor var knægten blevet af. Jeg kunne selvfølgelig huske hvor farmand var, så det blev til et ekstra besøg.

Det var hårde tider for min mor, hun skulle jo sørge for det der hjemme, jeg er blevet fortalt at vi ind imellem havde en karl, og jeg husker vi havde en pige, om vi havde dem på det tidspunkt ved

jeg ikke. Jeg husker at det var meget koldt, det frøs meget hårdt selv om roerne var i hus, måtte de bæres ind til vor kakkelovn i stuen for at blive tøet op.

Noget senere var vi på besøg i Flamsted, (hos Jens og Maren, min søster Karens svigerforældre). Der var et barnebarn som voksede op her, han hed Tage var lidt ældre end mig, han var meget interesseret i får han havde lånt en vædder et sted, fordi han også skulle have lam, den var så sat i tøjret på marken, den skulle jo flyttes engang imellem. Tage sagde til mig du holder dig på afstand, for den vil stange os men jeg var jo 6 år så jeg var jo en stor karl, jeg skulle nok vise ham noget andet, jeg gik ind og flyttede vædderen der var heller ikke nogen problemer idet, jeg kunne endda kæle for ham, man kan jo ikke blive i paradiset, jeg skulle jo der fra igen så jeg vendte mig da bare om og gik, i stedet for at gå baglæns ud, vips hvem tror der lå ligeså lang han var nede i græsset, det gjorde Svend med en stor gal vædder over sig tøjret var heldigvis ikke længere så jeg kunne let rulle ud uden mén. Jeg troede at jeg havde fundet en ny ven i vædderen, men man kan ikke altid stole på sådan et dyr

jeg er den lille lyshårede dreng, der sidder som nr. 2 fra venstre.

Min første skoledag husker jeg som det var i går, vi startede hos Sofie Gade nede ved gadekæret på Gunderup Bygade, min første lærer hed Riis Poulsen, min søster Marie skulle følge mig i skole den første dag, hun skulle jo videre til den gamle stråttækte skole også i Gunderup. Jeg var meget stolt for jeg var stor nu så jeg kunne godt undvære hende, den største hjælp kom fra en dreng som hed Orla, han græd sådan at hans søster måtte blive der, det stod på i flere dage derfor var jeg en stor dreng.

Der var krig i Danmark og vi var i 1944, jeg var kun 7 år gammel jeg husker ikke så meget om krigen, men jeg kan huske at der var luft kamp over Gunderup hvor vi blev jaget ind fra frikvarteret og så skulle vi kravle ned under skolebordet ind til det var forbi, hvis der skulle falde en flyver ned, en dag vi var på vej hjem fra skole var der en af mine klasse kammerater som gik med en lommekniv han truede med at skære mine dæk i stykker. Alt blev pludselig forandret, et lavtgående tysk fly som kom hen over hovedet på os, faldt nemlig ned mellem Gunderup og Ooppelstrup. Mit første skole år jeg er nr. to fra venstre i første række

Uden for Hedebo på Gunderupvej i den lille skov som er der i dag, var der på det tidspunkt en lille dam, der så jeg de tyske soldater bade i, den lå lige op af grus vejen som den var belagt med dengang, i dag er der asfalt på den. Jeg var lidt utryk ved at skulle forbi.

Tyskerne havde nemlig lige taget Otto, min svoger som var gift med min søster Karen. De var nu søde nok over for os børn, kort efter kom der en helt deling soldater ind på vor gårdsplads, så far og mor satte det straks i forbindelse med Otto, det viste sig hurtigt at de kun ville have noget vand at drikke. Jeg husker også en dag ved den gamle kirkestald i Gunderup hvor folk parkerede deres heste når der var kirkegang. Der havde tyskerne sat vagt, de enkelte lastbiler der kom forbi blev stoppet, så kom der en oppe fra Torderupvej, han skulle ud af Gunderupvej, men ikke omkring stalden på den anden side af landevejen, det var tyskerne nu ligeglade med de åbnede ild øjeblikkelig så føreren vidste med det samme hvor bremsen sad.

På højre side af vejen vest for Hedebo der hvor der ligger en lille dam i dag, var der dengang hede, der var en mængde hjulspor, som du i dag ser nede på hærvejen, det var der ingen der tænkte på der i 1940erne det skulle jo laves til landbrug det hele. En dag havde de så sat ild på lyngen, så der var et mægtig bål da vi gik hjem fra skole. Der var ingen der havde tænkt på at der levede dyr i lyngen så vejen var helt fuld af forbrændte og døde hugorme, det var ikke noget kønt syn for et barn i min alder.

I skole gården var der et stykke med asfalt efter en gammel vej, som var blevet nedlagt, på den skulle vi imellem lave gymnastik, vi havde også bomme og ribbe på legepladsen, som vi kaldte den. Så en dag lige efter frikvarter, skulle vi så i gang lave gymnastik, det passede ikke rigtig Svend han ville ikke gøre

gymnastik i frikvarteret. (frikvarteret var jo forbi men det var jeg ikke klar over) Så læren var ikke sen på den, han greb fat i mig og gav mig et par flade så jeg rigtig kunne mærke det, idet han sagde gå du bare hjem til din far og sladre, han har givet mig lov hvis jeg ikke kan styre dig, så skulle jeg bare give dig en omgang, det var i øvrigt den eneste gang jeg fik tæv. Jeg turde selvfølgelig ikke sige noget der hjemme for at undgå at få en følge straf. Om sommeren var vi af og til på udflugt med Gunderup skole, det var en dejlig dag, da kravene ikke var så store dengang som de er i dag, det foregik med lastbil, her blev der sat bænke op på ladet, op med ungerne så kørte vi derud af, hver gang vi mødte en person eller kom igennem en landsby blev der skreget, vinket og råbt hurra, turen var ret lange synes vi, en gik til Rebild bakker, en anden gik til Sæby, så vidt jeg husker, var vi med toget derop fra Aalborg af. Vi var ude at ro på Sæby å og ude at bade i Sæbysøbad. Vi var også på en cykel tur til Gudumholm, jeg tror det var noget idræt vi var nede til, vi var iverfald på idrætsanlægget, turen gik igennem Lundby, Skovstrup, og Lillevorde.

Engang blev alle drengene på skolen enige om at, på søndag skulle vi til Lindenberg å for at fiske, jeg sagde at det duede ikke for jeg havde ikke noget fiske grej, de andre sagde at det ikke var noget problem, for de kunne sagtens låne mig noget. Jeg kom glad hjem og fortalte mine forældre vores planer, men min far satte øjeblikkelig en stopper for den glæde, det var midt i kirketiden så det var ikke noget med andre aftaler, jeg blev meget ked af det, så min far fik lidt ondt af mig han kendte lige mit ømme punkt. Jeg ved at du mangler en hun due, så når vi kommer hjem fra kirke, får du 2 kr. så kan du cykle ned til Andreas i Flamsted og købe en. Jeg fik jo ikke lov til så meget. Så min interesse for duer kom allerede da jeg var 7-8 år, jeg havde haft Mæslinger, jeg skulle holde mig inden døre jeg måtte gerne opholde mig i kostalden. Lige over svinestien var der en rede med et par duer som havde unger, netop den dag var der en unge som faldt ned til svinene så der var ikke meget due tilbage, grisene fik dueteg så enden på det blev at jeg fik mit eget dueslag i hønsehuset, som min far hjalp til med at lave.

Barndomshjemmet

Det var også vanen tro, dengang at holde fødselsdag kun for drengene, da jeg fylder år i januar, blev min så flyttet til sommeren. Det skulle de ikke have gjort, far og mor tog som sædvanlig i kirke så vi kunne sagtens være alene hjemme, mor ville så lave chokolade når de kom hjem, jordbær tiden gik på held men stikkelsbærrene var lige blevet modne, drengene ville gerne smage på vores jordbær, den gik ikke sagde jeg, så hælere smage på stikkelsbærrene for dem var der jo så mange af det kunne rigtig ses på buskene at der var tyndet ud i bærrene da vi var færdige. Mor og far kom hjem vi fik vores chokolade og drengene tog hjem, mor opdagede ikke noget og dog. Dagen efter skulle hun så til at plukke bær, jeg var heldigvis i skole så uvejret havde lagt sig lidt da jeg kom hjem, men det var bestemt ikke min skyld jeg havde gjort alt for at stoppe dem, men det var drengene ligeglade med sagde jeg. Jeg turde ikke sige at det var mig der gav dem lov, så de andre fik uretfærdigt skylden, heldigvis så hun ikke drengene så tit så hun fik aldrig den rene sandhed, det var min sidste børnefødselsdag forstå hvorfor.

Jeg var en dag blevet uvenner med pigerne i skolen jeg havde sagt et eller andet om en af dem hvad det drejer sig om huske jeg desværre ikke, men jeg husker så meget at de havde aftalt at jeg skulle have bank. Det gik fint medens vi var i skolen for der var de andre drenge til at beskytte mig. Da vi fik fri fra skole så jeg godt de havde meget travlt med at komme hjem troede jeg, det viste sig senere at, nu skulle det være, så da jeg var på vej hjem stod de midt på vejen i den anden ende af byen. Jeg nåede ikke hen til dem jeg vendte om min plan var så at cykle over Ooppelstrup, den plan ændrede jeg da jeg kom uden for byen, jeg hoppede af min cykel og trak den tværs over marken uden om pigerne, de havde gennemskuet min plan og kom så op over marken efter mig, jeg havde heldigvis fået så stort et forspring så de ikke kunne nå mig, men desværre for mig måtte jeg smide min cykel for at holde afstand.

Jeg var kommet et godt stykke ud af en markvej der gik langs med den rigtige vej, hvor kom kun en af pigerne cyklende på vej hjem,

hun råbte så til mig at jeg godt kunne gå tilbage efter min cykel, de andre piger var også alle gået hjem, jeg troede hende ikke, så jeg fortsatte de 4,5 km hjem til fods, da jeg så kom hjem, spurte min far selvfølgelig hvad der så var sket med min cykel, da jeg fortalte ham hvorfor, grinede han bare af mig og sagde så nu kan du gå ind med din skoletaske og så kan du gå hen og hente din cykel, der var så 4,5 km tilbage til stedet, igen til fods.

Som sagt havde mine forældre et lille landbrug med heste, grise, køer og et enkelt får vi havde også høns og ænder vi havde gerne to katte de var altid hvide så havde vi også en hund som hed Busser det var en krydsning som min broder Leo kom med. Jeg skulle selvfølgelig hjælpe til i stalden det var jeg ikke altid enig med min far i, jeg syntes jo nok at hvis jeg hjalp hver anden søndag kunne det være nok. Hvis jeg var henne og lege med andre børn så blev jeg bare væk. Det gav straf i form af karantæne så jeg måtte jo blive hjemme eller en tur i seng så kunne jeg være så heldig at der kom nogle drenge og spurte efter mig så blev han alligevel blød så det var med at have aftaler på plads jeg kunne også finde på når jeg var forsendt på den så cyklede jeg lige til jeg kom til indkørslen, så hoppede jeg af cyklen og lukkede luften ud af et hjul, der gik bare ikke ret lang tid for dagen når jeg skulle bruge den i skole tog jeg bare og pumpede luft i så var den klar igen, jeg var hurtigt afsløret min far havde en mistanke så jeg måtte finde på noget nyt.

I den forbindelse var jeg henne at lege med nogle drenge hvor der ikke altid var lige rent i hjemmet, jeg blev inviteret på frokost så jeg tænkte ikke videre over hvor urent det hele var, jeg spiste glad med, indtil de opdagede, at de havde glemt at sætte franskbrød ind på bordet, den mindste af drengene fik besked på at hente det, da skulle jeg ikke have mere at spise, fordi Kristian brugte brødet som hest det var i sig selv ikke så slemt men drengen havde ikke bukser på så med bar numse var det for meget så jeg skulle i hvert fald ikke have mere.

Vi skulle med skolen på tur til København engang hen på sommeren, næste gang jeg blev væk kom så forbudet der var ikke nogen tur til København, det virkede et stykke tid men så solgte de i mellemtiden vores landbrug, så vi flyttede allerede til Lillevorde i marts måned så jeg kom jo alligevel ikke med.

Allerede i 1948 var min søster Karen flyttet fra Flamsted til Romdrup hvor de havde købt et lille landbrug, vi kunne først over

tage vores landbrug 1. april 1950 så den 9.marts skulle vi flytte så vi flyttede ind hos Karen jeg skulle så cykle de 3 km. Der var til Lillevorde for at komme i skole det drejede sig kun om tre uger det værste ved den tur var at en af vores kommende naboer havde en stor hund som altid lå og lurede i grøftekanten. Det må jeg sige at den kunne godt lide at smage på mine bukseben, hvis jeg så den inden jeg kom hen til huset kørte jeg ikke forbi før jeg var sikker på den var væk, det var ikke hver dag jeg kom i skole til tiden, huset vi havde købt lå heldigvis på den rigtige side af hvor hunden var, så da vi flyttede ind var mit problem løst jeg skulle ikke forbi den mere.

Det var nu ikke sjov at komme i en ny skole, jeg kunne ikke falde ind i den børneflokk som var der, jeg ved ikke om jeg blev moppet det ord fandtes vel ikke dengang, men drillet det blev jeg i høj grad. hvor jeg dog savne alle mine gamle klassekammerater, blev man drillet var der altid venner som bakkede en op, her blev man da altid respekteret. Det værste var at der aldrig var nogen at lege med i fritiden, jeg cyklede tit til Romdrup om søndagen, der var min søsters børn som var næsten lige så gamle som mig, dem havde jeg jo også forbindelse med i det gamle hjem, da boede de jo kun 2 km fra os indtil de flyttede til Romdrup i 1948, efterhånden kom jeg til at kende en del i Romdrup, så tilværelsen blev en del bedre, jeg skulle jo stadig gå i skole i Lillevorde.

Jeg blev meget ked af det, fordi min far pluselig havde lavet en aftale med en bondemand, den 15. maj skulle jeg ud at tjene, for han havde ikke nævnt et ord til mig om det, det var kedelig nok i Lillevorde. Jeg var jo kun 13 år jeg skulle da bo hjemme om natten. Det viste sig at det var den bedste arbejdsplads jeg nogen sinde har haft, manden og folkene på gården var så søde imod mig, træerne gror ikke ind i himlen, første november var det slut. Jeg fik 200 kr. for den sommer, turen gik straks til Aalborg pengene skulle bruges, der var lige nok til et brugt ur. Jeg troede at det var en god fidus, jeg var den eneste der havde ur på i skolen, der blev ofte spurt til klokken så nu var der jo venner, det kunne vores lærer ikke li, så jeg måtte pænt levere uret til ham indtil skoledagen var forbi, de andre børn skulle ikke gå at spørge hvad klokken var, ikke engang i frikvarteret, hvis læreren hørte det så blev jeg kaldt op, så snart timen skulle begynde så kunne jeg godt lægge uret, jeg fik dem dog lært til at se efter hvor læreren var inden de spurgte vi kunne da heller ikke følge med i tiden når uret lå oppe på pulten.

Jeg skulle begynde at gå til præst den første november, det foregik hos pastor Pedersen i Gudum der var meget sne den vinter, det var ikke som i dag hvor de er ude med saltvognen så snart der kommer et lille drys sne, nå vi skulle cykle til præst var vejen som et spejl, vi kunne lettere komme frem ved at gå, Jeg blev konfirmeret den første april 1951 i Gudum kirke. Min far havde allerede lavet en aftale med vores nabo at jeg skulle tjene der fra første marts og til november, det skulle jeg have 800 kr. for i løn. Der var ikke noget der hed blå mandag, jeg begyndte allerede at arbejde igen den anden april dagen efter min konfirmation.

Hen på sommeren, da vi skulle hakke roer, blev jeg hurtig sat fra bestillingen. Jeg kunne ikke se forskel på agerkål og kålrabi sagde Jens Rise som gårdmanden hed, men det var jeg ikke spor ked af, jeg blev i stedet sat til at så salpeter med en hest og gødningsspreder, det gik alt for langsom jeg skulle jage meget mere på hesten sagde Jens, som straf så skulle jeg ikke prøve at komme hjem før jeg var færdig selv om der blev fyraften, så jeg fyldte salpeteret i sprederen så begyndte jeg at køre. Men så skete det at forkarlen kom springende spurte om ikke jeg vidste at det var fyraften jeg fortalte ham så at Jens ikke var til freds med mit arbejde han havde jo forlangt at jeg først skulle være færdig. Du har fri nu og skal med hjem nu sagde forkarlen. Det sjove ved det var at der blev regn de næste par dage så jeg kom ikke ud at så, da jeg skulle i gang igen var saltpeteren blevet som en sten så det skulle hakkes løs med hammer og mejsel, hvad Jens Rise sagde husker jeg ikke så tydelig men det var ikke pæne ting om jeg forstår det var jo ham selv der sagde at jeg skulle være færdig.

Jeg blev også sat at sprøjte roer med en ryg sprøjte hvor fik jeg ondt i ryggen den var alt for tung for mig, det foregik uden beskyttelse af nogen form, det værste var at sprøjten ville stoppe til hele tiden, jeg skulle så have dyssen ud, det fore gik helt uden handsker, jeg tabte dyssen engang imellem pludselig var den væk så skulle Jens have fat i en ny så blev jeg truet med at næste gang, skulle jeg selv betale. Når vi skulle spise var de altid meget fedtet med maden, vi skulle have spejlæg da fik jeg at vide at der kunne godt blive æg til mere end et stykke mad sagde Agnes min mad mor (de havde ellers selv høns). i den alder er man jo altid sulten, så det var ikke altid jeg havde fået det jeg kunne spise når jeg gik fra bordet, jeg var lidt bange for at spise efter den besked fru en på gården havde givet mig, det var

skønt at bo så tæt på ens mor jeg fik min sult stillet her, der var kun 100 meter hjem

Vi var nu kommet hen på sommeren, pludselig en søndag da jeg var færdig med morgenarbejdet, sagde Jens at nu skulle jeg have min sommerferie, jeg skulle så komme igen torsdag morgen det blev til 3 sølle dage, da jeg kom glædestrålende hjem til mine forældre og fortalte at nu havde jeg fået ferie, fandt jeg hurtigt ud af at det var en aftale mellem Jens Rise og min far, han havde gjort alt klar til mig for nu skulle deres hus kalkes og gøres pæn medens jeg havde ferie.

Men her måtte jeg give ham en af de første skuffelser jeg har givet ham, han skulle ikke blive med at styre mit liv og tjente selv mine penge, så nu havde jeg ferie og havde ikke tænkt mig at arbejde i den, min far sagde at hvis jeg ville holde ferie hos dem måtte jeg arbejde for føden. Der var jeg ham for hurtig, jeg var jo den mindste af en stor søskende flok, jeg tog straks min cykel kørte en tur på besøg med en overnatning så videre til den næste jeg følte mig velkommen overalt de tre dage kunne jo hurtigt gå. En lille pudsig historie som jeg synes jeg skal have med som ikke handler om mig men om forkarlen Rudolf, han havde været på skole på et eller andet tids punkt, her havde han truffet en god ven troede han, pludselig en dag kom vennen så på besøg, blev taget rigtig godt imod fik noget at spise, og fik lov at sove der om natten fordi vi kunne se han var rigtig fattig. Dagen efter skulle den fremmede så videre han og Rudolf tog afsked. Rudolf skulle i marken, den fremmede skulle med rutebilen. Da vi så kom hjem til middag opdagede Rudolf at hans pæneste tøj og hans helt nye cykel var væk, om han fik det igen husker jeg ikke," (Det viste sig senere, at gutten kom lige fra fængselet på besøg hos Rudolf).

En ung mand

Vi er nu nået til den 1. november 1951 jeg har få en ny plads på Christianshøj i Romdrup min års løn er nu steget til 1600,00 kr. + kost og logi, Vi var tre karle en gift fodermester en søn som forvalter i spidsbukser + to piger vi tre karle delte to værelser det tredje var forbeholdt kontroldasestenten. Værelserne lå i

udbygningerne uden varme der var dog et baderum med tre vasker og en kold brugser ingen toilet, toiletbesøg foregik bag en af hestene, i stalden. Sønnen som forvalter, jeg vil nu snare sige at han var traktorfører det var faktisk det eneste han lavede og det var ikke meget, husk det var i traktorens barndom den skulle jo spares den var jo meget dyr, vi havde jo også tre spand heste de skulle bruges. De to piger havde aldrig fri samtidig den pige der ikke der ikke havde fri skulle servere kaffe for herskabet om aftenen, skulle pænt sørge om fri hvis hun skulle noget. Det var kun fra lørdag aften og søndag på deres fridag de kunne gøre som de ville. Fodermesteren havde kun fri hver 4. søndag, vi karle skulle passe hestene på skift om søndagen, det kunne blive engang om måneden og kun når det var vinter, om sommeren var de jo på græs, ellers skulle vi på skift to og to afløse fodermesteren på hans fridag. (lørdag var jo normal arbejdsdag),

Vores arbejdstid begyndte kl. 06,30 morgen middag fra 11,30 til 13,00 derefter fyraften kl.18,00. Da vi om foråret hvor der skulle hakkes roer var det på akkord, en morgen hvor vi sad og spiste morgen mad, kom sønnen på gården ind så kl. 06,20 og sagde at nu rykker vi ud, vi var knap nok færdig med at spise, jeg protesterede mod den ordre, han blev så tosset over den bemærkning, at han sprang over bordet og slog ud efter mig, men jeg smuttede ud af døren med ham i hælene på mig, jeg nåede ud i stalden, her nåede jeg at få fat på en greb som kunne holde ham på afstand forkarlen hørte skrig og skrål, kom ud fra sit værelse han fik ham så dysset ned. Nu fik han så dårlig samvittighed, han var bange at jeg skulle gå ud i byen og fortælle hvad der var sket, det havde han sagt til de andre to karle. Da vi kom til aften inviterede han mig med i biografen bag på hans motorcykel, men jeg var så sur at jeg ikke kunne købes, i stedet gik jeg ind til hans far gårdejeren og forlangte mine penge, det ville han ikke høre tale om, han skulle nok tale med sønnen Niels det hjalp et stykke tid, hvor han igen skulle gøre sig bemærket over for en af de andre, det var nu blevet efterår vi skulle samlede roer sammen kørte dem i hus Søren var færdig med at tømme hans vogn kl. 17,45 satte hestene i stald. Begyndte at fodre hestene han fik den besked at der først var slut kl. 18,00 han havde fået den ide hestene først skulle fodres efter fyraften. Det tog forkarlen for gode vare, dagen der på var det ham der havde tømt hans vogn for tidlig, han begyndte at køre i marken, da han syntes at det passede med at nå hjem til fyraften stoppede han, spændte hestene fra vognen midt på markvejen, og lod vognen stå der, han var jo en voksen mand, så der skete ikke rigtig noget, men der blev ro i geledderne et stykke tid

Siden sidst....

Vi har modtaget penge fra Spar Nord fonden, kr. 4.000,-, som er blevet brugt til at isolere loft og renovere arkiv. Det har hjulpet meget på kuldeproblemerne på arkivet. Samtidig har vi flyttet om på arkivet, så det nu fremstår meget brugervenligt. Der er indkøbt lamper, så lyset er blevet markant bedre over bordene.

Elsebeth og Lone har været på Arkibas 4 kursus og er godt i gang med indtastning af arkivet arkivalier. Al begyndelse er svær, men vi begynder så småt at få styr på det.

Året byvandring havde Vodskov Mølle som mål. Vi var ca 16 personer, som havde taget turen nordpå og vi havde en rigtig hyggelig aften. Målet var Vodskov mølle, som oprindeligt har ligget i Flamsted. Møllen som er en hollandsk mølle, blev bygget i 1889, men i 1910 var møllen i Vodskov brændt og i stedet købte man Flamsted mølle, som blev taget ned, og genopbygget i Vodskov. Møllen blev i årene 1996-2002 renoveret fra bund til vingspids og fremstår idag meget velholdt og flot. Vi har oppe i møllen og de der har været i landbruget fik en fin snak om mel produktion. Efter rundvisningen var der kaffe, hvor vi blev budt på boller, som var lavet af mel, som var fremstillet i møllen. De smagte ganske godt.

Alt i alt havde vi en ganske god aften og vi kan varmt anbefale andre at tage op og se møllen og vi kan fortælle at, der netop på søndag den 19. juni er mølledag i Vodskov fra 11:00-15:00, hvor hjemstavnsforeningen udstiller.

Den 1. september var til genindvielse af museet i Lundby. Kl. 16:30 blev ceremonien skudt igang med taler og gaver og kanonskud. Det blev spillet militærmusik og der var besøg af 4 landsoldater fra Sønderjylland i 1864 uniformer. (ingen af dem var dog bosiddende i Sønderjylland). De har fået meget mere plads på museet og det fremstår særdeles brugervenligt og flot. Der er sket meget siden museet havde sin spæde start i en garage, nogle dage om året. Fra Gunderup sogn lokalhistorie havde vi medbragt kirkebogs sider, som var forstørret og sat i glas og ramme. Siderne er de indførsler, der er i kirkebogen i forbindelse med slaget i 1864. Derudover fik de også en indrammet oversættelse af ovennævnte. Efter den officielle åbning var der tag selv bord og her blev der holdt flere taler og sunget flere sange og snakket. Det var rigtig hyggeligt. Indvielsen var

velbesøgt og vi kan være stolte af have så flot en bevarelse af et stykke danmarkshistorie i vores sogn.

Den 11.11 kl. 11:00 var Elsebeth på kirkegården og lægge blomsten på den franske soldat - Pierre Stublers grav.

Vi har fået Børge Andersens erindring og Knud Winther Quist,s erindring "Som jeg husker det og Poul Brøggers optegnelser over Fjellerad Højskole. Alle tre udgivelser ligger på arkivet, hvor alle har muligheder at se dem. De ligger her også i dag.

Elsebeth og Willy har været mindekomsammen i Lundby Krat. Her mindes man den engelske soldat, E.L. Germain, som blev skudt ned over Lundby Krat af tyskerne, den 6. maj 1944.

E. L. germain

Talen ved mindehøjtideligheden

Leo Christensen ved graven

Fanerne holdes højt

Gunderup Sogns Lokalhistoriske Arkiv.

Arkiver har hjemme på adressen:

Gunderup Sogns Lokalhistoriske Arkiv
Gunderup Præstegård
Gunderupvej 1, Gunderup
9260 Gistrup

Arkivets leder:

Elsebeth Rasmussen
Polshøjsvej 15, Fjellerad
9260 Gistrup
98 33 33 92
vestervang@rasmussen.mail.dk

Åbningstiderne:

Den 1. onsdag i måneden,
dog ikke i skolernes sommerferie.
Fra kl. 14.00 - 17.00

Lokalhistorisk forening:

Indmeldelse kan ske ved henvendelse til kassereren:

Niels Aage Rasmussen
Gunderupvej 77
9260 Gistrup
51 74 11 17

Hvis man har ønske om at besøge, eller på anden måde vil kontakte arkivet udenfor åbningstid, er man velkommen til at rette henvendelse til en af foreningens bestyrelsesmedlemmer, se adresselisten side 3.